

Epilógus, a fordított kezdet

Az egész nem is olyan rég kezdődött, habár pontos dátumot már nem tudok hozzá mondani. Csak egy kis emberről van szó, aki élte mindennapi életét és megpróbált jól cselekedni, de általában semmi sem úgy sikerült, ahogy ő akarta. Sokat szeretett volna tenni és minél több jót, de valahogy a Sors mégsem engedte meg neki. Hogy miért? Hát ez talán csak azok tudják, akik azt a Nagy Könyvet írták.

Ezt a bizonyos embert Tárnoki Leventének hívták. Talán öccse volt annak a bizonyos Tárnoki Rudolfnak, aki már az eget szelte egy hajóval, de ez most annyira nem fontos. Kaphatott volna akár Csaba, Zsigmond, Roland, Teofil, Erhard vagy más nevet is, mégis ezt kapta. Az emberek sosem választhattak szabadon nevet, mindig kapták a szüleiktől, mint egyfajta ajándékot, valaki szebbet, valaki még szebbet. Levente sokat nem gondolkodott a nevéen, sokkal inkább az eseményekkel, melyek körülvették. Sokat elmélkedett az élet történésein, a jövőn és a múlton egyaránt. Míg más szórakozott, ő jobbnak látta, ha inkább elmélkedik valamin, neki olykor ehhez jobban volt kedve, mint bármi máshoz, már csak azért is, mert volt, amikor csak becsukta a szemét és nem gondolt semmire. Olykor megjelent pár kép előtte és ő tovább nézte ezeket a képeket. Ha eszébe jutott, rajzolgatott, vagy esetleg írt is valamicskét, mert valahogy úgy gondolta, hogy ezeknek a dolgoknak van értelme, nem fog csak úgy elveszni, mint sok átmulatott éjszaka. Talán kicsit beképzelt volt, de mindig próbálkozott olyan dolgokat írni, hogy az másoknak is tetsszen, és talán, ha elég jó történeteket sikerülne írnia, akkor talán fennmaradna a neve és nem hiába élne. És az a furcsa, hogy az embernek nem a lelke, hanem a neve marad fent, azt, amit kapott, de ebben a névben akkor már mégis össze van sűrítve az ember egész jellemzője. Amíg az ember él, addig nem jelent sokat, csak bizonyos embereknek.

Bizonyos emberek. Ők bárkik lehetnek, mégis többet jelenthetnek mindennél. Lehetnek ismerősök, barátok, szerelmek. Mindenki neve jelent valamit valakinek, aki ismeri, csak nem mindegy, hogy mennyire... most ahogy így végiggondolja mindenki az ismerősök neveit, valaki ügyis beugrik, aki a legtöbbet jelent neki, akire a legjobban támaszkodhat, akiben a legjobban megbízhat, akit a legjobban szeret.

Olykor Levente is ezt csinálta. Csak gondolkozott, neveken. Mindig talált valakit, akire gondolhat, akit aznap a legtöbbet látott. Néha mégis olyanra gondolt, akit csak egy pillanatra látott, mégis sokkal többet jelentett az a pillanat neki, mintha mást órákig látott. Talán most is arra a névre gondol, és a név mellett megjelenik egy arc, mely már sokkal többet jelent a névnél. Ott ül a széken és csak maga elé mered, az egyik ujján a gyűrűjét forgatva. Nem tud szabadulni a gondolattól, de nem is akar. Valahogy nagyon kedves neki az a pillanat, még akkor is, ha a másik nem is ismeri. Előfordult már vele ez többször is.

Aztán jobbnak látta és felállt a székből. Átment a másik szobába és lekasztotta a helyéről a kedvenc, szép és mives kardját, melyet egy olyan embertől kapott, akit sosem

fog elfelejteni. Kivonta a kardot és végignézte a csillogó pengét. Az ablakon besűrődő fény többször is visszatükröződött a pengéről és a fiú látta magát benne. Ilyenkor megint sok minden átfutott az agyán. És a lelkében is. Néha összeresztett és érezte, hogy fáj odabent valami, amit nem lehet gyógyítani semmivel, csak egy apró dologgal, melyhez nem kell pénz, nem lehet megvenni.

Elgondolkozott azon, hogy most csak úgy emberi élvezetből, de szívesen vívna valakivel. Aztán egy másik gondolatban már az ötlött a fejébe, hogy mi lenne, ha magával végezne? De ilyet sosem tett volna. Bízott valamiben, amit már csak kevés ember hitt azon a világon. Bízott az őszinteségben, a szeretetben, a barátságban és a bizalomban is. Ezt mind a Testőrség fogalmazta meg, melyet ő maga alakított ki és írt is róla. Meglehetősen sokat.

Az egyik napja a szokásos módon kezdődött. Mint mindig, akkor is suli kezdődött, és mennie kellett. Olyan nagyon rossz napja sosem volt, leginkább csak sokat idegeskedett, mert nagyon nem szeretett felelni. Sajnos a rossz tulajdonságai között szerepelt az is, hogy nem volt annyira beszédes. Persze a barátaival mindig jól el tudott beszélgetni, de új emberek között sosem tudott rendesen beszélni. Pedig ő szeretett volna, de valami belső erő nem engedte. Próbált rajta úrrá lenni, ám sosem sikerült. Mindig vesztett ellene a harcban. A Félelemmel szemben itt kudarcot vallott. És mégis mindvégig a Szeretet éltette. Az adott neki újra erőt a küzdelmekhez.

Ezen a nap nem remélt semmi újat, mégis hozott neki az élet jót és egyben rosszat is. Éppen hazafelé tartott a busszal, mikor megpillantott egy olyan lányt, aki más volt, mint a többi. Egész úton végigcsodálta, de legbelül már ekkor is tudta, hogy ő sosem lesz képes arra, amire mások egész egyszerűen, hogy legyen valakije. Mindig is erről álmodott, hogy ha lesz valakije, akkor nagyon fogja szeretni és sosem fogja elhagyni, mert az ő szeretete határtalan volt, bárkit tudott volna egy kicsit szeretni, de akit aznap látott, az nem egy kis szeretet váltott ki belőle, hanem minden érzést felülmúlt. Az nem egyszerű szeretet volt, hanem sokkal több annál...

Az utazás hamar véget ért, és még egy ideig láthatta azt a lányt, akit akkor és egyből megszeretett, majd elvesztette szem elől. Az érzések most is kavarogtak benne, de egy iszonyú erő a földre tiporta őket, ám azok a kis érzések elemi erővel törtek ki belőle, melyet ismét földre tapostak, de így ment ez végig, nem nyugodott egyik fél sem.

Tudta, hogy nem lesz képes beszélni vele, mert sem testileg, sem lelkileg nem volt erős, mégis a lelke sokkal erősebb volt, mint más embereknek. Úgy döntött, hogy írni fog neki. Kicsit középkori módszer, csakúgy mint a kard és a vívás is, mégis jobbnak látta, mint a semmittevést. Ám erre a levélírássra csak sokkal később került sor, mikor már jó párszor megcsodálhatta a lányt. Nagyon megszerette, tényleg nagyon szép arca volt, talán a legszebb, amit el lehet képzelni, mert nála gyönyörűbb teremtés biztos, hogy nem létezett a Földön, se előtte, se utána.

Nagyon szerette az arcát, minden történetébe beleszótta, mert nagyon a szívéhez nőtt, és nagyon szeretett volna valamit, amit az életben még sosem kapott meg: csupán egyetlen ölelést. Szerette volna a szívéhez ölelni, halkán ringatni, és sok-sok szeretetet adni neki. Ám mégsem tehette. És ezt sajnálta a legjobban, hogy sosem tehette. Pedig őt nagyon szer-

ette volna. Aztán úgy döntött, hogy végül is megírja azt a levelet. A buszon megint látta Őt, és mihelyst hazaért nekilátott megírni a levelet. Törekedett arra, hogy minél szebben írja meg a levelet, aztán gyorsan elvitte neki. De nem merte neki odaadni, csak a postaládába dobta be. Pedig a lelke nagyon szerette volna, hogy beszélhessen vele, a teste azonban gátat szabott ennek, nem engedte.

A csodálatos arcát látta maga előtt, azokat a tündéri szemeket, a gyönyörű haját, azokat a szép ajkakat, de mindezt csak a képzeletében látta.

Szegény, sosem tudta megtenni, amikor az adott pillanat ott állt előtte, sosem tudott lépni, pedig gondolatban mindent nagyon szépen elő tudott volna adni, de szóban csak zavarba jött. Sokan nem értették meg és ő sem értette meg saját magát. Leginkább csak szenvedett emiatt. Talán ezért is keresett valakit, aki enyhíteni tudná a fájdalmát, akiben megbízhatna, akinek bármit elmondhatna, aki meghallgatná, és akit a legmélyebben szerethetne az életben, akinek odaadhatná a világ legszebb rózsáját és meggyűjthetné azt a lángot, mely sosem aludna ki és örökkön-örökké világítana a sötétben, és mutatná az utat, hogy mindig hazataláljon.

Rögtön azután, hogy bedobta a ládába, már akkor várta az elkövetkezendő napokat, amikor újra láthatja őt, és hogy mi fog történni.

És eljött az a nap is... ismét láthatta, de az utazás során még nem történt semmi. Tudta, hogy neki kellene elkezdni mindent, de nem volt képes rá. Pedig szerette volna megismerni, hisz más emberekkel is sikeresen beszélt azután, hogy leveleztek egy kicsit, és e lánnyal pedig különösen szeretett volna megismerkedni. Teljesen elbűvölte az arca, azok a csodaszép szemei, a gyönyörű haja.

Miután leszálltak a buszról lassan sétált hazafelé, és nem mert hozzákezdeni a dolgokhoz. Nagyon szégyellte emiatt magát, de a lány végül hozzászólt. Sajnos, ahogy gondolta, elszűrt mindent, és ezután akár sírni is tudott volna, de nem mert. Egy újabb kudarcot könyvelhetett el, amit egyszerűen nem akarta elhinni. Nagyon rosszul érezte magát emiatt, viszont nem tudott mit kezdeni.

Ám mégis erőt vett magán és tovább próbálkozott. Megtett mindent, ami tőle tellett, de csak leveleket mert írni. Egyszer mégis elment hozzá és személyesen sikerült átadnia egy levelet, és bárhogya is, de kért tőle egy aláírást, melyet azóta is őriz. Még az is nagyon sokat jelentett neki.

Aztán végleg megszakadt az a kicsi kapcsolat is, ami köztük volt. Nagyon sajnálta és egyre kevesebbszer látta. Pedig sosem feledte, mindig sokat gondolt rá, még akkor is, ha a lánynak eszébe sem jutott ő, de ezt nem tudhatta, hogy gondol-e Ő rá.

Aztán egy idő után úgy döntött, hogy megpróbálja a lehetetlent. Mikor ismét megpillantotta, reménykedett benne, hogy lehet valami, hogy még talán helyrehozhat mindent. De a lány még rá sem nézett. Mint mindenki más, ő is került vele mindenféle kapcsolatot. Már ez is kedvét szegte Leventének, mégis elhatározta, hogy most már azért sem fogja feladni.

Mikor leszállt a buszról, lassan, de biztosan erőt vett magán és odament hozzá. Megkérte valamire, amit ha nehezen is, de végül is sikerült rábeszélnie. A fiú jóval hamarabb szerette, mintsem ismerte volna a lányt, mégis bízott benne, bármit megtett volna neki.

Nem tudta, hogy mi fog történni, nem is nagyon mert elképzelni, mert rettenetesen félt a kudarctól. Nem mert rágondolni sem. Mikor hazaért lefeküdt az ágyra és csak a plafont nézte. Majd megpillantotta a kardot a falon. Nem akart semmit se tenni, csak feküdni és várni a semmire, aztán mégis feltápászkodott és leemelte a kardot. Ismét kivonta, mint akkor régen, és nézte a pengét. Szemét végigfutatta a pengén és gondolkodott. Hosszú percek keresztül merengett, majd egy hirtelen mozdulatot tett... vágott egyet a levegőben. Nem mert volna kioltani saját életét, mert még mindig, ha nem is lángolt az a tűz, de a pici parázs ott feküdt a hamu között. És a kis parászból remélhetőleg újra fellángol valami, és kezdődik minden előlről.

Majd fordulatból is megismételte a vágást. Aztán küzdeni kezdett egy nem létező, képzeletbeli ellenféllel. Harcolt, küzdött, így vezette le az idegességét és a félelmét egyszerre. Sokáig küzdött ellenfelével, míg végül a kardot belevágta a földbe. Csak egy kicsit állt bele, de megállt és biztosan nőtt ki a földből. Pont úgy, mint a legkisebb szeretet, mely sokkal többet jelent magánál...

Scott McBayer